

#silabaus je kolektivni repozitorij teorijskih, iskustvenih i estetskih komentara na razne teme. U silabus upisujte svoje impresije, iskustva, dijelite linkove na literaturu ili slične događaje.
#silabus je kolektivna bilježnica svaštara u koje lijepimo izreske iz novina, fotografije, dnevničke zapise i citate iz pročitanih knjiga.

LINK NA SNIMKU PREDSTAVE:

https://www.youtube.com/watch?v=gt7zMqcqcf8&ab_channel=Atelijeri%C5%BDitnjak

Predstava Svježa krv propituje sustav na koji se reproducira seksizam i mizoginija unutar kulturnog polja. Protagonistica je mlada djevojka koja želi postati književna kritičarka, a na jedinom putu koji joj je otvoren vrata čuvaju etablirani muškarci koji svoju propusnicu uvjetuju impliciranim seksualnim uslugama

IMPRESIJE I ASOCIJACIJE

- problem kod ovakve vrste seksizma jest da ga je iznimno teško prozvati. Iako je savršeno jasan i prepoznatljiv teško je jasno artikulirati što je točno Beljak *napravio*
- sličnu su temu obrađivale Magdalene Herucine u svojem video radu #ženeujavnom prostoru: https://www.youtube.com/watch?v=s2uqXDmNb_8&t=4s
- problem dihotomije javno/privatno (tajno) može se dijelom riješiti i kroz forum kazalište: doslovno stavljamo na javnu pozornicu situaciju koja bi inače ostala u dimenziji privatnog

INTERVENCIJE I IDEJE ZA PROMJENU

- bila je intervencija iz uloge Beljakovog mlađeg kolege iz ureda, koji nije uspio ništa napraviti. Zašto? Kako se muškarci koji žele biti saveznici mogu osnažiti da djeluju u tim situacijama?
- bila je intervencija iz uloge organizatora predstavljanja knjige - problem je što nije realno da bi Beljak uopće dozvolio da se njegovo ponašanje vidi javno
- ideja: ako su Beljaci zaista na vratima konvencionalnog izdavaštva, zašto se ne organizirati i napraviti alternativnu izdavačku kuću? Paralelne i alternativne prostore afirmacije?

LITERATURA

[Muškarci koji vole žene: seksizam na književnoj ljevici](#)

“Postjugoslavensko književno polje naoko nikad nije bilo politički emancipiranije i senzibiliziranije za različita tlačenja i nejednakosti. To osobito vrijedi za njegov mlađi dio: rado se pozivamo na ekološku svijest, društvenu pravdu, radnička prava i, dakako, feminizam. I mnogi moji muški kolege - autori, urednici, kulturni radnici - žustro zagovaraju feminizam kao opredjeljenje i civilizacijsku tekovinu, ako se već sami ne deklariraju kao feministi. Međutim, uporedo sa širenjem političkog wokenessa i njegovim pretvaranjem u normu, neprestance se nižu izgredi koji svjedoče o posve suprotnim trendovima. Štoviše, neka od imena koja se opetovano pojavljuju kao počinitelji tih posve ne-woke djela pripadaju muškarcima koji ne samo da nisu zadržali desničari i zatucani mačisti - nego kotiraju kao kul, emancipirani, slobodnomisleći trudbenici književne ljevice. Paralelna stvarnost osobnih inboksâ i bočnih uličica u gluho doba

noći pripovijeda priču koja se drastično razlikuje u odnosu na onu javnih društvenomrežnih prezentacija i bombastičnih medijskih istupa. “

[Hrvatska kujica](#)

“Onaj dio vlastite recepcije koji mi je pritom najzanimljiviji tiče se činjenice da u vlastitoj biografiji zapravo nisam mogla pronaći momente tako opipljive manifestacije seksizma. Kroz onaj dio njihova jezičnog nadmetanja koji je on shvatio kao predigru, a ona kao razgovor, prolazila sam često, dvaput sam doživjela dobacivanje na cesti, ali kurac u krilu od kolege pisca, to nisam nikad doživjela! A kako je onda moguće da ga tako dobro osjećam, kako je moguće da sam se tako lako poistovjetila s Hannom kad mi nitko nikada nije stavio kurac u krilo?

Bila sam svjesna da sam se uhvatila u najgluplju moguću zamku traženja materijalnih dokaza, kao da samo direktno nasilje ima “legitimitet”, kao da sam uspjela zaboraviti da je perfidnost patrijarhata između ostalog i u njegovoj “suptilnosti”, u toj “efemernosti” mizoginije koja neprestano lebdi oko nas. Ova je epizoda samo na brutalan način eksplicirala taj seksizam koji titra u svakodnevicu, ali nije stvar u tom singularnom primjeru, stvar je u sistemske podršci koju on ima. “